

[Ministeren for offentlige arbejder.]

har således siden da fra svensk side været klar til at ratificere aftalerne og straks gå i gang med at opfylde disse. Imidlertid er der fra svensk side vist forståelse for, at vi i Danmark dels på grund af folketingsvalget og regeringsskiftet, dels på grund af de meget vanskelige og presserende økonomiske problemer, vi har måttet koncentrere os om, har måttet bruge noget længere tid til at gøre vor stilling endeligt op.

Når dette er sagt, må det straks tilføjes, at der jo er en grænse for, hvor længe vi kan være om at beslutte os. Dels er der i aftalerne en tidsmæssig binding, som det, hvis man stadig ikke kommer i gang, bliver umuligt at overholde med det resultat, at aftalerne må ændres. Dels skylder vi både vore svenske aftalepartnere og os selv at få disse meget store sager til en endelig afgørelse, så vi kan komme videre. Mangfoldige planer og beslutninger inden for trafik og på andre felter på begge sider af Sundet afhænger af denne grundlæggende afgørelse.

Jeg henstiller derfor, at behandlingen af sagen fremmes mest muligt, og giver tilsagn om min medvirken hertil, således at folketingsret i nær fremtid kan tage stilling til, om vi skal have de faste forbindelser til Sverige og lufttrucksaftalen og dermed, om anlægsloven af juni 1973 om Saltholmlufthavnen skal gives et reelt indhold eller ej.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Bortfald af sygesikringsgrænsen samt indførelse af nettoafregning m. v.)*.

Nærværende forslag er i overensstemmelse med det lovforslag, der blev fremsat i folketingsåret 1973-74. Idet jeg henviser til min fremsættelsestale i denne forbindelse, skal jeg især gøre opmærksom på følgende:

Forslaget går ud på ophævelse af indtægtsgrænsen, således at den sikrede frit kan vælge mellem en ordning med vederlagsfri lægehjælp ydet af den for en vis periode valgte

læge og en ordning, hvorefter der gives tilskud til delvis dækning af udgifterne til lægehjælp fra den læge, man måtte ønske at henvende sig til i den aktuelle situation.

Ud over forslaget om at ophæve indtægtsgrænsen har man samtidig fundet anledning til at medtage en del andre ændringsforslag, som erfaringerne med den nye sygesikringslov har vist at der er behov for.

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget er vanskelige at anslå med sikkerhed, men de årlige merudgifter skønnes at blive omkring 5 mill. kr.

Imidlertid opnår man samtidig en administrativ besparelse, da den årlige udstedelse af sygesikringsbeviser bortfalder. Disse besparelser vil formentlig blive af samme størrelsesorden som merudgifterne.

I lovforslaget er det forudsat, at det ved overenskomst aftales, at også gruppe 2-sikrede får „nettoafregning“, hvilket betyder, at den sikrede kun betaler sin egen andel til yderen (lægen, tandlægen, fysioterapeuten), som derefter får det resterende beløb fra den offentlige sygesikring. Heri ligger en administrativ forenkling af refusionsudbetalingen, idet det sociale udvalg undgår henvendelser fra den enkelte borger og i stedet afregner med læger, tandlæger m. fl. på grundlag af samleopgørelser.

Reglerne om tilskud til briller, bandager og andre hjælpemidler er udtaget af lovforslaget, da reglerne om tilskud til hjælpemidler ønskes samlet i lov om social bistand, der træder i kraft 1. april 1976. Endvidere er der, i modsætning til det i sidste samling fremsatte lovforslag, ikke medtaget forslag til ændring af ankereglerne, da disse ændringer overvejes fremsat senere i denne folketingssamling til ikrafttræden før 1. april 1976.

Under hensyn til, at der skal ske ændring af edb-registreringen af befolkningens fordeling på sygesikringsgrupperne, og at en nettoafregningsordning forudsætter ændring af visse overenskomster, foreslås loven at træde i kraft 1. april 1976.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkning